

DOSAR NR. 3/CA/2011

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA a IX-a **CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**
SENTINȚA CIVILĂ NR. 2169/2011

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE:

GREFIER:

Pe rol se află soluționarea acțiunii de contencios administrativ având ca obiect contestație act administrativ fiscal, formulată de reclamanta SOCIETATEA COMERCIALĂ, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI BIHOR.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă reclamanta, prin consilier juridic, lipsă fiind intimata.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că, prin intermediul serviciului registratură, în data de 2011, intimata a depus la dosar întâmpinare, după care:

Reprezentantul reclamantei învederează instanței faptul că a luat cunoștință de conținutul întâmpinării. Totodată, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, în cadrul căreia depune la dosar adresa nr. /2007, contestația formulată împotriva deciziei de impunere nr. /2010 și practică judiciară.

Tribunalul procedează la comunicarea unui exemplar al întâmpinării către reclamantă, prin apărător.

Apreciind-o utilă, concludentă și pertinentă, putând duce la dezlegarea pricinii, în conformitate cu dispozițiile art. 167 cod proc. civ., Tribunalul încuviințează pentru reclamantă proba cu înscrisurile atașate dosarului.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat, ori probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra fondului.

Reclamanta, prin consilier juridic, solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată și anularea raportului de inspecție fiscală încheiat în data de 2010, precum și a deciziei de impunere nr. /2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală. Conform prevederilor art. 55 alin. 4 din codul fiscal, nu este impozabil costul prestațiilor pentru tratament și odihnă.

De asemenea, conform prevederilor art. 75 alin. 2 din Contractul Colectiv de Muncă, „SNTFC poate alocă sume pentru acoperirea parțială a costului transportului la și de la locul de muncă al salariaților, suportarea parțială a costului aferent serviciilor de tratament sau de odihnă pentru salariații proprii și pentru membrii de familie ai acestora”. Depune la dosar concluzii scrise.

Tribunalul reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. .../2011 reclamanta Societatea Comercială SA a chemat în judecată parata Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Bihor, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea raportului de inspecție fiscală nr. .../...2010 și decizia de impunere nr. .../...2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală cu titlu de impozit pe veniturile din salarii și majorări de întârziere.

În motivare reclamanta a arătat că la data de ...2010 organul fiscal i-a comunicat actul administrativ fiscal nr. ... din data de ...2010, prin care pârâta a dispus recalcularea veniturilor impozabile și a impozitului pe veniturile din salarii prin cumularea avantajelor reprezentând contravaloarea permiselor de călătorie gratuite pentru membrii de familie ai acestora pe calea ferată și a cheltuielilor cu prestațiile de odihnă și tratament, cu celelalte venituri din salarii realizate în luna respectivă, pentru toți salariații înscrși în statele de plată ale reprezentantei Cluj-punct de lucru Oradea, act administrativ fiscal ce dispune în mod netemeinic și nelegal ca reclamanta să fie obligată la plata sumei de ... lei reprezentând impozit pe veniturile din salarii, neachitata la termenele legale, în conformitate cu art.119 din OG nr.92/2003 privind Codul de Procedura Fiscală, republicat, la care s-au calculat majorări de întârziere în suma totală de ... lei.

Contestația împotriva actelor administrative fiscale a fost formulată în termenul legal, nefiind soluționată până la data prezentei cereri prin emiterea unei decizii în acest sens și reprezintă îndeplinirea procedurii prealabile sesizării instanței cu soluționarea prezentei cereri de anulare a Actelor Administrative Fiscale, potrivit art. 15 coroborat cu art.7 din Legea nr.554/2004.

În temeiul și cu respectarea prevederilor OG nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și interes personal pe căile ferate române, aprobată prin Legea 210/2003, republicată, cu modificările ulterioare, SC SA (unitate care funcționează sub autoritatea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii) și a OMT nr.2065/2004 (de aplicare a OG-112/1999), societatea distribuie permise de călătorie pe calea ferată emise de SNT FC SA, de care beneficiază gratuit membrii de familie ai salariaților.

În conformitate cu prevederile art. 1, alin.2 din OG 112/1999 "Membrii de familie ai salariaților beneficiază anual de permise de călătorie pe căile ferate române în mod gratuit", care pot fi emise în tranșe de 6,12 sau 24 de file.

Menționează reclamanta că acordarea permiselor de călătorie nu reprezintă un act de voință al SC SA de a gratifica persoanele fizice enumerate, ci o obligație care decurge din OG 112/1999 cu completările și modificările ulterioare, aceasta fiind un mandatar al statului care aduce la îndeplinire o obligație prevăzută de lege, precum și din Contractul Colectiv de Muncă. De asemenea, am 18 din OG nr. 112/1999 prevede la alin.(3) „Contravaloarea permiselor pe căile ferate române de care beneficiază, în mod gratuit, persoanele prevăzute la art. 1 și 12 se suportă de Societatea Națională SA și sunt deductibile fiscal”,

Susține că legea prevede în mod expres faptul că permisele de călătorie gratuite ale membrilor de familie sunt "cupoane de bonuri valorice cu titlu gratuit

(Legea nr. 125/2004 art. 1 alin.6), iar raportat la prevederile art.42, lit.e din Codul fiscal contravaloarea acestora este un venit neimpozabil

În conformitate cu dispozițiile Cap.VII, pct.8 din Anexa 1 din Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului Nr. 2065 din 9 noiembrie 2004 pentru aprobarea metodologiei de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române, republicată, permisele de călătorie ale membrilor de familie ai salariaților posesori de autorizații sau permise de călătorie, ale pensionarilor și membrilor de familie ai acestora, precum și permisele de călătorie școlare eliberate în condițiile prezentei metodologii reprezintă cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit, iar călătoriile în interes personal efectuate pe baza autorizației de călătorie se declară de către beneficiarul acesteia, pe propria răspundere, în luna respectivă, cu precizarea traseului și a rangului trenului folosit.

Coroborate cu prevederile art.42, lit. e din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, în înțelesul impozitului pe venit, sunt venituri neimpozabile ; " contravaloarea cupoanelor ce reprezintă bonuri de valoare care se acordă cu titlu gratuit persoanelor fizice, conform dispozițiilor legale în vigoare"

În baza prevederilor Legii nr. 125/2004 an. I alin.6, „Permisele de călătorie ale membrilor de familie ai salariaților posesori de autorizații de călătorie sau de permise de călătorie, reprezintă cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit.

Cota de impozit/venit atât pentru membri de familie ai salariaților cât și pentru pensionari și membrii de familie ai acestora, s-a aplicat la valoarea unor servicii potențiale deoarece nu se poate face în nici un fel dovada că simpla deținere a permiselor CFR s-a concretizat și în servicii efective prestate de ... în favoarea beneficiarilor acestora.

Interpretarea ANAF este nelegală întrucât contravine unei legi speciale (OG nr.112/1999 privind călătoriile gratuite pe căile ferate române, Legea nr.210/2003 pentru aprobarea OG nr.112/1999, OG nr.32/2004 pentru modificarea și completarea OG nr.112/1999 și Legea nr.125/2004 privind aprobarea OG nr.32/2004) care reglementează un drept exclusiv al unor categorii de salariați (ceferiști, pensionari și membrii lor de familie de a beneficia de călătorii gratuite pe calea ferată.

Acest drept este susținut și de legi ulterioare intrării în vigoare a Codului Fiscal, cum este OG 32/2004 și Legea nr.125/2004 potrivit cărora "permisele de călătorie ale membrilor de familie ai salariaților posesori de autorizații de călătorie... reprezintă cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit (art. 1(6) din Legea nr.125/2004 și care potrivit art.42, lit.e din Codul fiscal nu sunt supuse impozitării.

În concluzie, prevederile OG nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române aprobate prin Legea nr. 210/2003 se constituie într-o normă derogatorie de la legea generală, respectiv Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, cu privire la natura permiselor de călătorie ale membrilor de familie ai salariaților posesori de autorizații de călătorie sau de permise de călătorie, acestea reprezentând în fapt cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit.

Cu privire la impozitarea cotei părți din contravaloarea biletelor de odihnă și tratament, reclamanta arată că în conformitate cu prevederile art.55 alin.4 litera a Cod fiscal sumele reprezentând costul prestațiilor pentru tratament și odihnă nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 15 din Legea nr.554/2004, respectiv dispozițiile art.215 din OG nr.92/2003 privind Cod de Procedura Fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

La data de .2011, pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii neîntemeiată.

Pârâta considera că susținerile reclamantei sunt total nefondate, întrucât acordarea permiselor de călătorie membrilor de familie ai salariaților și pensionarilor foști angajați și membrilor de familie ai acestora a fost încadrată de organele de inspecție fiscală în prevederile art. 55 alin 2, lit. k) și art. 55, alin.3, lit. f) din Codul fiscal și ale Titlului III, pct. 69 și pct.70 lit.d. din HG 44/2004 privind Normele de aplicare a Codului fiscal.

Reclamanta susține în mod eronat că valoarea permiselor de călătorie primite de membrii de familie ai salariaților nu reprezintă venituri impozabile, întrucât conform OG 112/1999, art.6, pct.6 acestea ar fi cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit încadrându-se astfel în prevederile art. 42, lit. e) din Codul fiscal.

Codul fiscal stabilește în mod clar că permisele de călătorie sunt încadrate expres ca fiind avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor la art. 35 alin.3 lit.f) intrând în baza de impozitare pentru impozitului pe venitul din salarii.

Permisele de călătorie sunt nominalizate expres ca fiind avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor, care sunt incluse; "în baza de impozitare pentru impozitului pe veniturile din salarii și nu sunt definite ca fiind cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit persoanelor fizice.

În privința cheltuielilor de odihnă și tratament, pârâta susține că reclamanta nu face dovada faptului că biletele de considerate de organele fiscale drept avantaje sunt și de tratament, nu doar de odihnă, fiind calificate de organul fiscal ca servicii turistice.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Ca urmare a inspecției fiscale desfășurate de către reprezentanții pârâtei, având ca obiect verificarea modului de calculare, înregistrare, declarare și achitare a obligațiilor privind impozitul pe veniturile din salarii la SC "CFR" SA, a fost întocmit raportul de inspecție fiscală nr. / .2010 și decizia de impunere nr. / .2010 privind obligațiile fiscale suplimentare, acte prin care pârâta a dispus recalcularea veniturilor impozabile și a impozitului pe veniturile din salarii prin cumularea avantajelor reprezentând contravaloarea permiselor de călătorie gratuită pentru membrii de familie ai acestora pe calea ferată și a cheltuielilor cu prestațiile de odihnă și tratament, cu celelalte venituri din salarii realizate în luna respectivă, pentru salariații înscrși în statele de plată ale reprezentantei Cluj-punct de lucru Oradea, act administrativ fiscal ce dispune ca reclamanta să fie obligată la plata sumei de lei reprezentând impozit pe veniturile din salarii, neachitata la termenele legale, în

conformitate cu art.119 din OG nr.92/2003 privind Codul de Procedura Fiscala, republicat, și majorări de întârziere in suma totala de lei.

S-a reținut că reclamanta, la stabilirea veniturilor impozabile nu a ținut seama de avantajele reprezentând valoarea permiselor de călătorie primite de membrii familiilor salariaților și costul prestațiilor pentru odihnă, astfel cum rezultă din interpretarea art 55 alin 2 lit k și 55 alin 3 lit f din Legea nr 571/2003 și Titlul III, pct 69 din HG 44/2004 privind Normele de aplicare a codului fiscal.

Reclamanta a formulat contestație administrativ fiscală împotriva actelor întocmite de pârâtă.

În ceea ce privește calificarea contravalorii autorizațiilor și permiselor pe căile ferate române instanța reține că potrivit art 6 alin 6 din Ordonanța nr. 112 din 30 august 1999 republicata, privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române, în forma în vigoare la momentul emiterii actelor contestate, permisele de călătorie ale membrilor de familie ai salariaților posesori de autorizații de călătorie sau de permise de călătorie reprezintă cupoane de bonuri de valoare ce se acorda cu titlu gratuit iar potrivit art 8 alin 6 din aceeași act normativ permisele de călătorie ale pensionarilor și membrilor de familie ai acestora reprezintă cupoane de bonuri de valoare ce se acordă cu titlu gratuit.

În conformitate cu art 42 lit e din Legea nr 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare la momentul emiterii actelor contestate, în înțelesul impozitului pe venit contravaloarea cupoanelor ce reprezintă bonuri de valoare care se acordă cu titlu gratuit persoanelor fizice conform dispozițiilor legale în vigoare reprezintă venituri care nu sunt impozabile.

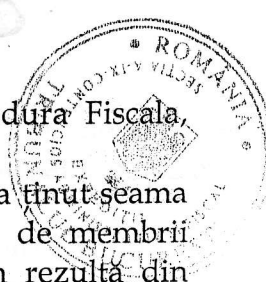
Pârâta susține că, pentru permisele de călătorie pe căile ferate române menționate, în conformitate cu art 55 alin 3 lit f C fiscal fac parte din categoria veniturilor impozabile.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor OUG 112/1999 cu art 42 lit e din Codul fiscal rezultă că veniturile menționate nu sunt impozabile.

În cauză, nu sunt aplicabile dispozițiile art 55 alin 3 lit f coroborat cu art 55 alin 2 lit k din Codul fiscal, întrucât, dispozițiile OG 112/1999 sunt derogatorii față de dispozițiile codului fiscal. De asemenea, se are în vedere calificarea expresă a acestor avantaje ca fiind cupoane de bonuri de valoare de către OG 112/1999, care sunt expres excluse din categoria veniturilor impozabile de an 42 lit e din Legea 571/2003.

În plus, în conformitate cu art 18 din OG 112/1999 contravaloarea autorizațiilor și permiselor de călătorie pe căile ferate române, de care beneficiază în mod gratuit persoanele prevăzute la art. 3, 4 și 10, cu excepția copiilor pensionarilor proveniți din unitățile prevăzute la art. 11, se suportă de agenții economici sau de instituțiile publice, după caz, și este deductibilă fiscal.

În ceea ce privește cea de a doua categorie de cheltuieli avută în vedere de pârâtă, instanța reține că art. 55 alin. 4 litera a din Codul fiscal prevede "următoarele sume nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit: a) ajutoarele de înmormântare, ajutoarele pentru pierderi produse în gospodăriile proprii ca urmare a calamităților naturale, ajutoarele pentru bolile grave și incurabile, ajutoarele pentru naștere, veniturile reprezentând cadouri pentru copiii minori ai salariaților, cadourile oferite salariatelor, contravaloarea transportului la și de la locul de muncă al salariatului, costul prestațiilor pentru

tratament și odihnă, inclusiv transportul pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora, acordate de angajator pentru salariații proprii sau alte persoane, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă”.

În cadrul Contractului Colectiv de Muncă la nivel de unitate, art.75 alin.2, este prevăzută posibilitatea reclamantei de a aloca sume pentru acoperirea parțială a costului aferent serviciilor de tratament sau de odihnă pentru salariații proprii și pentru membrii de familie ai acestora, astfel că includerea acestor cheltuieli în categoria veniturilor impozabile de către organul fiscal este nelegală.

Pentru aceste considerente instanța va admite acțiunea reclamantei și în consecință va dispune anularea raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere contestate în cauza de față.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea reclamantei **SOCIETATEA COMERCIALĂ**
SA, cu sediul în București,
str. nr. , în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A
FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI BIHOR**, cu sediul în Oradea, str. Dimitrie
Cantemir nr. 2-4, jud. Bihor, și în consecință dispune anularea raportului de inspecție
fiscală nr. / 2010 și a deciziei de impunere nr. / 2010.

Cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare. ✓

Pronunțată în ședință publică, azi, 20 mai 2011.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Red. G.F./4 ex.